

Kiadja a cs. és kir. 66. gyalogezred
„Özvegy- és árva-alap”-ja javára.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Tábori posta 618.
Felelős szerkesztő Dobos Gyula zászlós.

Megjelenik havonta kétszer.
Előfizetés 1/2 évre 5 K, 1/4 évre 2-50 K.

Hol van

az új lélek, mely Pünkösöd ünnepe-n kitértetett? Vagy ez meg se történt? Hiszen az emberek úgy járnak-kelnek, mintha mit se tudnának a *megujhódó lélekről*. Pedig *ilyen van* és kell is lennie. A név és test lehet a régi, de a léleknek meg kell ifjodnia, újra kell születnie.

Szerencsés az, aki átéli ezt a megújulást, mert részese lesz annak a boldogító érzésnek, hogy nemcsak saját javunkat munkáljuk, hanem másokét, a közt, az összességért is élünk!

Megujhódni nem könnyű. Tövis borítja az ujjelküek útját, de azok *mégis mennek előre* feltartóztatlanul. Leshelyük-ből orvul csapnak rájuk az ölelküek, s a gunynak, szitoknak, ármánynak minden fegyverét felvonultatják ellenük, de „az igazságos és szándékában állhatatos férfit nem fél a mörök dárdájától.”

A mörlelküek útése nem fáj és aknamunkájuk nem tántorit el senkit a jobberzésük táborából. Ebben a hitben küzdünk s a közboldogságért önmagunkat is képesek vagyunk feláldozni.

Hálátlanság, csalódások ne vegyék el kedvünket. Elég jutalom az ujjelküek megértése. A zászlót ne ejtsük el: a jövő majd megmutatja, hogy *apostolkodni* érdemes volt. d—s.

Programm.

A nagy idők eseményei a polgárokat négy éve távol tartják foglalkozási körüktől és ki tudja, mikor adják vissza a hétköznapi körforgásnak. De bármennyig is tart a fegyverkezés: egyszer vége lesz és a békemunkának kell következnie.

Mireánk, katonákra hárul a feladat, hogy a hibás váltoállítás következtében kisiklott világot — minden nagyobb fájdalmas zökkenés nélkül — a régi kerékvágásba tereljük. Hogy ezt elérhessük, már most széjjel kell néznünk, s ha tenni még nem is lehet, jó, ha tudjuk: mi lesz a kötelességünk.

Ezredünk viszonyait tekintve, emberanyagunk tulnyomó része földmives, gazda vagy napszámos, akik a hadakozás után, mintha misem történt volna, visszatérnek otthonukba, ahol az elhanyagolt földek körül ismét megtalálják munkakörüket.

Másképpen áll ez az ipari-, kereskedelmi-, hivatali alkalmazottaknál, akik a bekövetkezett munkahiány miatt, vagy más képzetlen, esetleg női erők igénybevétele folytán a legtöbb helyen ugyszólván feleslegessé, nélkülözhetőkké váltak. Tekintve, hogy ipari, gazdasági életünk csak fokozatosan fog arányaiban kibővílni, a nagyobb számban felszabaduló erők elhelyezése zavarokkal járhat, ha másért nem, a zürzavaros munkakereslet és munkakinálat bonyodalmai miatt.

A 66-os Tábori Ujság, mely nemcsak kicsinyes időtöltési célokat tűzött maga elé s eddig is a harctér, az otthon, a katonaság, a polgárság közötti összeköttetést kereste: komoly programjába vette a munkaközvetítés keresztülvitelét.

Számítunk rá, hogy ujságunkat ezen szociális, nagy horderejű, messze kiható törekvésében *szolgálatilag* is támogatni fogják, hogy nyilvántarthatassuk ezredünk kötelékében szolgáló mindazon egyéneket, akik a leszerelés után munkaközvetítésüket igénybe óhajtják venni. Viszont másrésről kérjük az érdekelt hatóságokat, sajtónkat, hogy munkaközvetítésünk céljairól a munkaadókat tájékoztassák s a munkakinálat kimutatásában közvetlenül is segítségünkre legyenek.

Reméljük, hogy igyekezetünkkel eredményesen fogunk közreműködni az elhelyezkedés munkájában. De csak ha egy katonára is lesz, aki általunk jut kenyérhez: munkánk akkor sem lesz kárbavesztett, hiábavaló.

B. P.

A Mrzli Vrh.

(II. rész 1. folyt.)

Irta Romy.

Az első szerbiai hadjárat - bármily kedvezőtlen maradt a mérleg reánk nézve — sokkal nagyobb eredménnyel járt, semmint azt a stratégiai visszavonulás utáni deprimált hangulatban megítéltük. A szerb hadsereg annyira legyengült a véres veszteségek és az offenzíva után fellépett járványok következtében, hogy hosszú időre valószínűleg megbénult. Ránk nézve a szerb hadsereg nem jelentett többé veszedelemet.

A csapatok, melyek Sabácnál a hazai földre tértek vissza, Anteusként új erőre kaptak tőle. A sok fáradalom és szenvedés után végre pihenéshez jutottak, meg aztán a létszámot is ki kellett egészíteni, mert bizony kevesen voltak azok, akik az operációk megszüntével a Balkán-hadsereget alkották. Egész hadtestünk a Szerémségben volt elhelyezve, hová a Timok-divízió gyászos vége óta szerb csapatok nem mertek átkelni. A virágzó, jómódu községekben, a feltétlenül megbízható, lojális és intelligens horvát lakosság körében, amely nagyrészt a régi határőrvidék grancsár-családjainak leszármazóiból áll, igazán „aranyélet” folyt. Akkor

még nem volt kenyérjegy, rekvirálás, stb., a Hinterlandban egy-kettőre magához tért a harcban kifáradt katona s a gazdag háborús tapasztalatokon okulva, nemsokára olyan pompásan kiképzett, felszerelt és kipihent hadsereg állott újból készen, hogy egy második offenzívára kétségtelenül jobb sanszokkal indulhattunk volna el, mint első ízben.

A zászlóalj Racinovicin volt, egy csinos községben a Száva partján, a Drina torkolatától nem messze. Mindennap erődítéseken dolgoztunk; hanem ez már nem volt csak afféle Spatenübung. De jó iskola volt ez nekünk! Senki sem gondolt arra, hogy nemsokára milyen szükségünk lesz erre a tudományra.

1915. május közepe táján szerb, helyesebben francia repülők jelentkeztek a Szerémségben. Nem tudtuk elgondolni, mit akarhatnak. Szigorú parancsot kaptunk, hogy a repülő érkezéskor nem szabad mutatkoznunk. Valami készült, azt éreztük, csak nem tudtuk elképzelni, hogy mi. A levegő tele volt feszültséggel. A gorlicei nagy áttörés s az azt követő diadalmas előnyomulásunk Oroszországban arra a következtetésre esábitottak, hogy most ütött az óra Szerbiának is.

Nem úgy történt.

Május 18-án váratlanul parancs érkezett: Marschbereitschaft! Nagy lőtás-futás keletkezik. A brigádtól már jelzik, hogy az Abfertigung közelebbi parancsokat is fog hozni, de az csak éjjelre várható. Este együtt maradtunk a tiszt menaszban, borozgatva, kombinálva, de végső eredményben tanácstalanul, pozitív hírek híján. Végre 12 óra után éjjel Meldereiter érkezik boritékba zárt „Reservat“-tal. Őrnyagunk felbontja s az asztalra csap: „Also! Holnap reggel indulunk!” Egyszerre a bizakodó elszántság ül ki mindenkinek arcára: Jól van! E főhadnagy, akit általában csak „apánk“-nak hívunk, külön szakvéleményt jelent be: „Bogami tudtam, tudtam!” S aztán még egyszer, utoljára felhúzza a gramofont, hadd halljuk a közkedvelt „Szerafina“-t. Solti Herminnel (illetve csak a hangjával) együtt énekl az egész tisztikar, a fiatalabbja valószínűleg sziuinidián csatadallá átalakítva üvölti:

„Szerafina! Jaj be drága, valami remek!
Szerafina! Szívem, mint a kocsonya remeg.
Szerafina! Ugy imádlak én,
Hogyha nem lehetsz enyém,
A szívem rögtön tönkre mën!”

Hanem holnapra erőt kell gyűjteni, mert Fussmarsch lesz, a társaság tehát elszéled haza, a jó

„Vén számár.”

A zugsführer ur „Ruht“-ot kommandírozott. A szakasz összerogyott lábakkal, hanyag, fáradt testtartással állt. A puskák tusa előre vetődött, mint a fináncok karabélyá. A zugsführer elfordult az embereitől, levette a sapkáját; könnyökével kitorlotta belőle az izzadságot; unalmasan, közönyösen sóhajtott az égre. Szeretett volna leheveredni a gyepre, melyből kiáramlott a tavaszi földszag.

A szakasz látva a zugsführer nemtörődömségét, megbomlott sorokban ácsorgott; a fiatalabbak egymással illetlenkedtek; a nagybajuszu öregek fátyolos szemmel nézték a virágos domboldalt, krisztusi türelemmel lökdösték vissza

öregségtől elferdült vállukra a minduntalan lecsuszott fegyvert.

Az első sor közepén egy kajlabajuszu öreg tiporta a zsendülő fűvet. Lassan kifordult az állásából és félbalra nézett. A tekintete a szomszédos szántóföldre tapadt.

Ott pedig szántottak. Két kiéhezett, lerongyolódott ló húzta az ekét; döcögősen, szomorúan kinlódttak. Az eke szarvánál egy fiatal vaskos orosz fogoly piszmogott. Tulnan a kész barázdák között piros-szoknyás asszony krumplit ültetett. A kajlabajuszu öreg áhítattal nézte a szántást. Fejével szinte unszolta a girhes lovakat: gyine! Hej! nincs, aki gondoljon azokkal a lovakkal. Akármi legyen, nem

jó kezekben vannak. Nézd már, az eke szarvát hogy fogja az az orosz, rátehenkedik egész testével, oszt úgy nyomi, mintha felakarna ugrani. Tyű! Az apja mindenit! Ki látott úgy fordulni? De másképpen menne az ő keze alatt! Rangosan, szépen szántana, mint a magyar paraszt; egyenletesen, simán, szép husos barázdákat fogva. Hiszen passzió a szántás. . . Milyen fényesen csillan az eke! Ni, hogy fordul, omlik a barázdá. Vajjon mi van az otthoni földekkel? Nincs, aki szeretettel, gyengéden szántsa, porhanyósra elboronálja. Orosz fogoly tördeli ott is a barázdát; gyenge asszony boronál a szikes rögöken.

puha ágyakba. Ki tudja, holnap hol alsunk és hogyan alsunk?!

Másnap együtt állt az egész Bataillon. A tulsó partról más zászlóaljok jönnek át és előttünk indulnak el. Élesen hangzik fel a Bataillonshornist kürtje: Zum Gebet! Könny szökik a sok szép Évica szemébe, de hát mindennek vége szokott lenni, vége a „nagy Retablierung“-nak is. Aztán vígan gyújt rá a legénység a 66-os nótára:

„Lehullott, ledűlt a . . . szénaboglya teteje. . .“

Vinkovceig meneteltünk s még mindig nem tudtuk, mi lesz velünk. De egészen új sejtelmek vettek erőt rajtunk. Olaszországgal már igen feszült volt ezekben a napokban a helyzet. Csak nem visznek oda? Akkor mi lesz Szerbiával? Pedig tényleg az olasz határra volt a „direkció.“

Mikor bevaggonoztak s nem délnek, hanem északnak indultunk, tisztában voltunk a helyzettel. A boszniai hegyi dandárok (a 15. és 16. hadtest) mind az új ellenség ellen vonultak fel. Diplomáciánk jól volt informálva, az előkészületek is ilyenformán idején történtek meg. Mire máj. 23-án Olaszország megüzente a háborút, mi már az olasz határon voltunk! És Szerbia?! Mikor ott megtudták, hogy Olasz-

országnak miféle igényei vannak az Adriát illetőleg, elkecserevedve fogadták az új „szövetséges“-t, akinél nagyobb érdekellentétbe talán egy állam sem került Szerbiával. A szerb katonák átkiáltottak a Drinán: „Eddig ellenetek harcoltunk, most veletek együtt fogunk!“ Szerbia tényleg meg sem moccant többet ellenünk. Hadvezetőségünk is jól számított tehát. Merészség volt egész hadtesteket elvonni a szerb határról, de ezek a nem is sejtett stratégiai tartalékok, melyek valóságos elit csapatok voltak, huzták keresztül az olasz hadvezetőségnek azt a föltevését, hogy az Oroszországban elfoglalt monarchia Olaszország ellen csak holmi szedett-vedett népfelkelőket fog tudni állítani. Most már értettük azt is, mit kerestek a francia repülők a Szerémségben. Tudni akarták, hogy elvisznek-e onnan csapatokat!

Az olaszok, akik a hadtizenet órájában már befejezték a stratégiai felvonulásukat, ugrásra készen állottak határhegyeink gerince előtt. Akadálytalanul lépték át az Isonzofronton a határt s miután hadvezetőségünk a védelem bázisául jobbnak találta az Isonzo bal partján húzódó magaslatokat, átjöttek (részben) az Isonzo-folyón is. De azután kínos meglepetésre ébred-

tek! Az Isonzo bal partján olyan ellenállásra találtak, amelynek szivósságához talán csak a francia front szilárdsága volt hasonlítható.

A talián hiteztetés ocsmányságát mi sem bizonyította jobban, mint az a megvetés, mellyel még az utolsó baka is róla beszélt s a hangulat, mely a legmagasabb fokú harckedvben nyilvánult. Stájerország, Karintia, Krajna lakossága ünnepelte az átvonuló magyar csapatokat s egyszerre csak azon vetjük magunkat észre, hogy tisztí kocsinkon a következő felírás diszlik: „Éljen 66! Custozza, jun. 24.“ A casa-cavalchinai hősök unokáinak szólt a megemlékezés, mely lám, híven számon tartotta a 66-osok régi dicsőségét.

A gyönyörű Wochein volt első állomásunk. A tó nyugati partján sátor táborba szálltunk. Respektussal csavargattuk nyakunkat az alpesi hegyvidék magaslatai felé: na, ide nehezen mászik fel a talián! Egyes osztagaink és patuljaink előre (azaz, hogy inkább fölfelé) mentek környékbeli turistavezetők kalauzolásával, majd örnagyunkkal együtt 2 század és gépfegyverosztag indult el. Vezetőinktől ekkor már hosszú hegymászó botokat szereztünk be, így is nagy fáradtsággal kapaszkodtunk fel célunkig.

Most négy éve még ő szántott. Azóta furcsa az élet.

Hej! most is ez a szép tavaszi délután! Így semmibe megy. Állni a mezőben, lesni, hogy mások szántanak.

Legalább ne látta volna ezt a szántást! Puska van vállán, oszt szántani szeretne. Ugy van a', mint a vadász, aki nyulat lát, de fegyvere nincs.

Őseitől öröklött lelkében sajgott a föld utáni vágy; mint az amerikai magyarok, a gyári olajszagú robot után: visszakivánczolt az életet termő, boldogító földhöz s keze inában megrándultak az erők, a dolgozni akaró, petyhüdt, elaludt energiák.

A zugsführernek feltűnt a rendetlenség. Ő észre sem vette a szántást. Már hét éve mundérban van, gondolkozása csak a parancsot követte; testestől, lelkestől katona lett. A gallérján tüntető rang, meilén függő medáliák s a kiválasztottak büszkesége kiértett minden szavából.

Megsértve érezte magát. — Né, te, hogy elrendetlenkedtek! Megállj! Most jön a java. Ércesen, követelőn kiáltotta el a „habták“-ot. Szinte várta, hogy egy szempillantásra cövekként álljon az egész szakasz. Mikor oda állt a szakasz elé, arca egészen megkomolyodott; a dereka kiegyenesedett; a szemöldöke összehúzódott.

A szakaszban nagy rángatózás lett. Bokák csapódtak össze, lábikrák merevedtek, térdek feszültek, gerincek ágaskodtak, kezek görcsösen lesimultak, fegyverek csörrenetek, szijjak csattantak, tekintetek, fejek igazodtak.

Az első sor közepén álló, kajla bajuszu öreg, mintha a vezényszó neki nem szólna, még akkor is félbalra görbülve nézett, csak a hirtelen csend riasztotta fel; ijedten szedte össze testét; igyekezve állt lábujjhegyre.

De a zugsführer észrevette a késést. Gondolkodás nélkül vas-tag hangon kiáltott rá:

— Vén szamá! Kitágítom azt a süket fülét!

Balla Pál,

Pompás vadászterületen vonultunk át. Fölzavart zergék vágattak el mellettünk s a legénység riadtan rebbent szét: „jaj, vadkecské!” Följebb kedves, gyapjas szirmu, fehér virágok ötlöttek szemünkbe: az első havasi gyopárok. Az Isonzó vízvázalástójáig vitt utunk, ott még hó volt. A nyárból egyszerre benne voltunk ismét a télben; a vegetáció megszűnt s némán bámultuk az előttünk kibontakozó kötengert, a magas karsztvidék szeszélyes konfigurációju kupjait és szakadékait. Itt már áthallatszott az Isonzó völgyében megindult harcok ágyudörgése, csak az hatott ránk idegenszerűen, hogy ennek a dörgésnek szokatlanul mély hangja volt.

Jun. 1-én hirtelen lerendelték összes előretolt osztagainkat, a zászlóaljait újból bevaggonozták s a front egy másik szakaszára mentünk. Éjszaka Santa Luciába érkezünk: az Isonzó völgyében voltunk. Másnap Tolmein alá mentünk: itt már belékerültünk az ellenséges tüzérség tüztávlatába s bizony egyszerre igen leleményesek lettünk újból a „natürliche Deckung“ kihasználásában. 3-án hajnalban alarmra ébredünk; összekapkodjuk sátrinkat s óvatosan, rajonként szétszakadt marschkolonnében vonulunk a Tominszki-patak völgyébe.

Most már azt is tudtuk, hogy a tűzvonalba megyünk. Az olasz hadsereg főereje az Isonzó-fronton van s ádázul támad. Utközben szakadatlanul sebesültekkel találkozunk, akik lefelé haladnak a hegyekről. Feltűnő sok köztük a magyar. Legnagyobb részük szegedi 46-os baka, akik előző nap fényes haditettet vittek véghez egy veszendőbe ment magaslat visszafoglalásával. Kérdjük, honnan jönnek.

— A Mörzliről.

Ejnye, a fene a fura nevit! Mi is oda megyünk. Miféle átkozott hegy lehet az? Nézzük a térképet. Igen, igen: Mrzli Vrh. A magyar baka persze „Merzli Verh“-et csinált belőle, a szegedi „Mörzli“-t.

Lassan kigyóznak felfelé a Vodiil zöldelő hegyoldalában. Villog a szemünk jobbra-balra: hol is van itt az ellenség? A beavatottak balra mutatnak: ott a hegygerincen tul. Végre estefelé megállunk egy kopár, kevésbé füves hegy lábánál. A hegytetőn állandó puskatüz. Aha! Ott a kövek közt terem a vitézi borostyán! Holnap alighanem szakitunk belőle!

Lázasan tanulmányozzuk a körülfekvő magaslatokat, hogy melyek vannak a mi birtokunkban. Sötét este van, mire fölfelé indulunk. Megyünk a harcban megtizedelt 30-asokat felváltani. Bukdácsolva haladunk, pisszegve adunk jelt egymásnak, nem igen lehet lármázni, mert az ellenség csak 300 lépésre van tőlünk. A rajvonal szabadon fekszik a földön, az emberek a kövek mögé lapulnak; ahol egy kis föld van, azt Spatennel felturkálták. Halottak között lépdéglünk (bizony kevesen vannak, akiket föl kell váltanunk) s ahogy a primitív állásban elhelyezkedünk, itt is ott is előbb az eseteket kell az utból félrehuzgálnunk. Kissé kellemetlen érzés fog el mindnyájunkat, de aztán belétörődünk a helyzetbe. Stari vojak! — láttunk mi már elég a háboruból! Alvásról persze

Balról Balla Pál hadnagy, lapunk önzetlen főmunkatársa, jobbról Szűcs István főhadnagy olasz-fronti fedezékben 1917 nyarán.

szó sincs. Most látjuk, ahogy a te-repet a félhomályban kissé jobban szemügyre vettük, micsoda irgalmatlan nagy gránátölcserékekkel van felszántva a Stelling egész környéke. Tehát dolgozni, dolgozni! Amennyire lehet, reggelig ásni, kaparni, hogy legalább valamilyen kis árokban vehessük fel a harcot.

Szubaltern tiszt a legtöbbször alig nyer bepillantást a hadvezetés gépezetébe. Mi alantok csak hónapok mulva tudtuk meg, hogy reggel nekünk kellett volna támadnunk. A Mrzli Vrh ugyanis nemcsak a tolmeini hidfőnek volt kulcsa, hanem az egész Isonzó-frontnak egyik fő domináló pontja volt.*) S az olasz már igen közel volt a hegy csucsához. Ha ezt a kaput betörök, akkor . . . eh! mit tudhatjuk mi azt, mi történik akkor! Ennek nem szabad soha megtörténnie! Egyszeriben igen világos tudomány lett előttünk az „angewandte Terrainlehre.“ Aki a Mrzli-re felmászik s onnan visszanéz, az rögtön tisztában van azzal, hogy itt egy Rückzug lehetetlen; itt csak győzni lehet, vagy hősihöz méltóan meghalni. Valami csodálatosan mély erkölcsi érzéstől vezetett sziklaszilárd meggyőződés kristályosodott ki itt a mi embereink lelkében is: itt nem lehet visszamenni, itt muszáj kitartani! Egészséges ösztönük mutatta meg nekik a taktika és terrain közti összefüggést. S valóban nem lehet megindulás nélkül gondolnunk arra az önfeláldozó, minden dicséreten fölülálló magatartásra, mellyel a mi legénységünk a mindjobban kialakuló pozíciós harc testet-lelket megörlő küzdelmeiben és szakadatlan hekatombái közepette helyét megállotta.

(Folyt köv.)

*) A Mrzli Vrh, amely nem szűnt meg az olasz támadások célpontja lenni, egész hadtestünk arcvonalának továbbra is legsebezhetőbb pontja maradt. A szakadatlan kudarcok végre azt a hitet keltették az olaszokban, hogy az már békében stabil erődítményekkel volt ellátva. Ha tudták volna, hogy ott legelőn kívül semmi sem volt! Később azonban tényleg mintaszerű erődítményé építettük ki.

Utban.

1.

Egy nagy állomáson a tisztí kocsí fülkéjébe két hadnagy szállt be. Az egyik elhízott, nagybajuszu tartalékos, a másik fiatal, karcsu, aktív hadnagyocska. Az öreg tartalékos egy drága, de rossz „Milláres“ szivart szivogatott; a fiatal — vékony kis cigarettából fujta a füstöt. Alig indult el a vonat, a korhelyképű kalauz kérte a jegyet.

Az öreg elővette vaskos bugyel-lárisát, kényelmesen belekotorászott; felmutatta — egész *harmadosztályú jegyét*.

— Köszönöm.

Azután a kis hadnagy következett, egy *fél-jegyet* nyújtott át a kalauznak.

Az öreg tartalékos, mikor látta amott a féljegyet: homloka ráncokba csücsörödött, hatalmas teste megmozdult, mellén összecsörren-tek a vitézségi érmek, tisztí kintün-tesek. Bántotta a megkülönböz-tes, az igazságtalanság.

De zord ráncai csak egy pillana-tig tartottak; kedélyesen szolt át fiatal pajtásának.

— Mi az kisöcsém? Te még fél-jeggyel utazol?

A fiatal megértette, mi dul az öreg lelkében, viccel igyekezett elűtni a vágást:

— Igen, én féljeggyel, de a legé-nyem egész harmadikkal.

2.

Bakter: Fönök ur alázattal. . . az egyik II. osztályú kocsin kitért két ablak, meg a világitás is elromlott.

Fönök: Tudja mit? Tolják be — tisztí-kocsinak!

3.

— Kérek egy jegyet Budapestre.

— Hadnagy ur aktív?

— Miért, kérem?

— Ha tartalékos, egész harma-dikkal utazik, ha aktív, félharmadikkal válthat.

— *Ezesetben* — aktív vagyok. Ké-rek félharmadikat!

B.

Egy baka mondta.

„Olvasom, hogy mozgalom in-dult meg a párbajtilalom ellen. Pe-dig annak idején rendkívül helye-léssel találkozott királyunknak az a bölcs rendelete, amellyel eltiltotta a párbajozást a hadseregben, mert a vitéz kardok csattogásában nem látta biztosítva a becsület védelmét.

Ugy látszik, az arisztokraták-nak nem tetszik, hogy „öseiknek véres kardja fogason függ, rozsdá marja“ s most erősen kapálóznak, hogy a fegyveres elégtételadást tiltó legfelsőbb parancs megmásítassék.

Egyszerűen nem értem ezeket az urakat, akik a párbaj középkori szokása mellett tartanak még most is, mikor a régi címek, rangok már lejárták magukat. Olyan becsület, amit a Licskó szakaszvezető szer-zett a bronzsal, kisezüsttel, nagy-ezüsttel, amely előtt mindenki meg-emeli tiszteletét, többet ér, mint amit X. báró urnak a kardjával kell helyre pótolnia.

Ezt én mondom, ámbár én nem értem az urak dolgát; ha engem va-laki lepocskondiáz, hát megyek rap-portra, oszt ott elrántik az illető-nek a nótáját, vagy ha cibil vagyok, ott a bíróság, beperelem, oszt a törvény kivilágítja, hogy kinek van igaza, a bünös lefizeti, vagy leüli a magát. Hát az efajta elégtétel csak többet ér, mint a véletlenre bizott vagdalózás, vagy pisztolyozás.

De ha az urak mindenáron azt akarják, adok nekik egy jó paraszt tanácsot. A segédek állapítsák meg, hogy ki a vétkes, oszt az egy meg-állapított időre *menjen önként az olasz harctérre, ott is minden este patrulba küldesse magát*. Ez lo-vagias elégtételadás lenne. Ha le-gény volt akkor, mikor megsértette a másikat, mutassa meg, hogy nem gyáva: kimegy bakának a harc-térre. Ha eltöltött egy jó időt, kapott egy-két blaskát, akkor oszt-tég haza jöhet, megrendelheti a pezsgős vacsorát, amelyen — lo-vagias eljárás után, — ismét pu-szinpajtások lehetnek.“ *Presovay*.

Harctéri napló.

(Stanislaunál.)

Felsőhajt a bánatosan roskadó al-konyat. Szivemben távoli szárnyak csattognak fel. Szomoruan nézek ki a sáros árokból a porcellánszínű messzeségbe.

Szeretnék messze vágatni zab-tól megrészegetett méneken; el-hagyni az égettfaú városokat, el-futni a halál fekete követeitől, a csunya varjaktól.

Szeretnék otthon sétálni a ház-előtti virágos-kertben, halkan, álom-részezen . . . meglegyezni arco-mat jószagu jázminággal, friss szé-nában elszundikálni.

Szeretnék. . . szeretnék. . . Száz akarat toporzékol bennem. Lázás-tűzi szemem, zuhogó vérem szer-relmesen csalogat; a Junius moso-lyogva csábit, . . . de a kötelesség visszatart, mint a kutyát a nyakában lógó kolonc.

Az éj fekete csuháját ránk teríti; záporosan hull a golyók jegesesője; a halál fenevadjai fejünkbe kergetik a lázt; megrándul a föld; meg-morajlanak a felhők.

A fedezékem mellett lecsapott egy gránát. Eloltotta a gyertyát. Nincs tovább a napló.

. . . Mint egy üres zsák, össze-omlok vackomon.

B. P.

Egy magyar leány.

Kihez írhatnám hattyudalomat,
Mely küzdő honfi-szivemben fogat,
Kihez elszállna az üzenetem. . .
A sóhajtásom, ha végsőt rebben —
Ki azt becsülné, aki szenvedett,
Ki megkönyezné halálhíremet,
Ki emlékeznék a csókjaimra,
Ki holtporomból is visszahívna —
Kinek mosolya tavaszígéret,
Kinek szavára a gond elszéled,
Kinek imáját értik az egek:
Ily magyar leányt még nem ismerek,
Pedig a vérem Érte is áldoz,
S elbolyongana az ablakához
— Ha majd csatangol a világűrben —
Testi halálom túlélő lelkem.

D. Gy.

— **Ezredünk Ungváron.** A 66. gy. e. háborús történetében új fejezet kezdődik azzal, hogy a 15-ik hadosztály, melyhez ezredünk is tartozik, a román frontról Ukrajnába ment, hogy annak egy részén a közbiztonságot fentartsa és gazdasági célok elősegítésére a fegyveres erőt szolgáltassa. Ezredünk több szállítmányban utazott új állomáshelyére és május 21 és 23 között Ungváron is átvonultak a 66-osok, amikor a déli és éjféli vonatérkezéseknél a káderbeliek és a hozzátartozók tömegesen mentek ki a vasútállomáshoz, hogy messze idegenbe távozó katonáinktól elbucszuzanak.

— **Szerkesztőségi hír.** *Folkmann* Ferenc hadnagy, ki már a 66-os Táborig Ujság múlt évfolyamánál is a lap belső munkatársa volt, a pótzászlóaljtól május 21-én a táborig ezredhez távozott, hol lapunk társszerkesztője lesz és a 66-os Hadialbum részére is gyűjti a kéziratokat és feldolgozza az ott beszerzendő anyagot.

— **Kosanovič Miklós** őrnagy, ki újabban a szerencsi husvágó telepnél teljesített szolgálatot, *alezredessé* lépett elő és a 80. gy. e. pótzászlóaljhoz Rimaszombatra vezényeltetett.

— **Kitüntetések.** *Kinzel* Vilmos főhadnagy vitéz magatartásáért és kiváló szolgálataért újból legfelsőbb dicsérő elismerést kapott a kardok egyidejű adományozása mellett. *Propper* Lajos hadnagy I. o. vitéz érdem, *Heller* Jenő hadnagy a II. o. német vaskeresztjelvény viselésére legfelsőbb helyről engedélyt kapott. — *Pollacsek* Herman e. ü. őrmester a Vörös kereszt ezüst, — *Dornbach* Ödön e. ü. szakaszvezető pedig a Vörös kereszt bronz érdeméremét kapták a hadi-ékitményel.

— **Májusi előléptetések.** Őfelsége *Achác* István és *Kosanovic* Miklós őrnagyokat *alezredessé*, — *Komjáthy* Oszkár főhadnagyot 1915 május 1. ranggal századossá, *Hadrava* Antal hadnagyot 1917 május 1. — *Chira* László, *Fekésházy* József, *Gottlieb* Rudolf, *Józsa* Izidor, *Mészáros* Miksa, *Propper* József, *Tomcsányi* István hadnagyokat 1918 május 1. ranggal főhadnagyká, — *Dr. Havas* Ignác zászlóst 1917 jan. 1. — *Hörlesberger* Leonhard és *Simonovics* Marian zászlósokat 1918 május 1. ranggal hadnagyká, — pótzászlóaljparancsnokságunk *Elbert* Jenő önkéntes tizedest 1917 aug. 1. — *Bátky* Gyula, *Medriczy* Károly és *Stempel* István hadapródjelölteket 1918 március 1. — és *Buday* Jenő hadapródjelöltet 1918 március 7. időponttal *zászlósokká* nevezte ki. Tartózkodási helyüket „Tisztjeink” rovatban feltüntetjük.

— **Hol nyomják lapunkat?** A 66-os Táborig Ujságot újból *Földesi* Gyula ungvári nyomdatulajdonosnál nyomatjuk, akinek sikerült kellő mennyiségű papírost beszerezni, hogy a nevéhez még mult évről hozzáfűződő lap akadálytalanul megjelenhessen.

— **Dr. Romanecz Arisztid** főhadnagy, Táborig Ujságunk kiváló munkatársa a 15-ös hadosztály kiképző csoportjánál adjutáns lett. Reméljük, hogy értékes szellemi támogatását sokoldalú tehetségének megfelelő új beosztásában sem vonja meg tőlünk.

— **Eljegyzés.** *Häusler* Ottó I. o. számvevő altiszt és *Beck* Regina (Ungvár) jegyesek.

— **Zászlóaljaink** elnevezésében változás állott be. Eddig a táborig ezrednél volt az I. III. és IV. zászlóalj, a II 66. zászlóalj pedig mint önálló különítmény az olasz fronton harcolt. Az által, hogy a volt II. zászlóalj a 65. gy. ezred kötelékébe osztatott be, megszűnt ilyen elnevezés alatt szerepelni és nevét a táborig IV-ik zászlóalj vette fel. Az I. és III. zászlóalj elnevezését ez a névcseré nem érinti.

— **Hildenstab Lajos** hadnagy, kit nagybátyja : Szombatfalvy Albert ny. rendőrtanácsos örökbe fogadott, belügyminiszeri rendelet alapján a Szombatfalvy-Hildenstab kettős családinevet jogosított viselni.

— **Vigalmi bizottság** alakult a pótzászlóaljnál ünnepek, estélyek, mulatságok, társas összejövetelek rendezése céljából. Elnök: *Putsch* Gyula százados. Tagok: *Bobkó* Sándor, *Waka* Vladimir századosok, *Balázs* József, *Gyuraskó* János, *Fronius* Arthur, *Hoffmann* Rudolf, *Horváth* Imre, *Ronkay* János főhadnagyk, *Barna* József, *Glück* Dezső, *Sztankócy* István hadnagyk és *Tóth* Bandi zászlós. Mostanában a nyári kertünnepek rendezésének tárgyában üléseznek.

— **Dr. Jünker Elek** népf. főhadnagy századossá lépett elő. Ez alkalmából a Határszélig Ujság így emlékezik meg róla: „Ez az előléptetés érdemes katonát ért, aki állomásparancsnoki segédtségi minőségében Ungvár város társadalmának sok előzékeny szivességet tett. A polgárok és katonák közötti összhangnak ő a legőszintébb ápolója.”

— **Badjura ezredes** Korytnica fürdőre utazott. *Miller* Ede 66-os alvezredes május 21-én vette át tőle az eperjesi állomásparancsnokságot.

Felmentés. *Radányi* Ferdinánd főhadnagyot, mint a Délig Hir-lap munkatársát és *Tóth* Gyula hadapródjelöltet, mint az egrig főreáliskola rajztanárát a katonai szolgálat alól dec. 31-ig felmentették.

— **Hadifogságból visszatért hadapródjelöltek**, ugyszintén önkéntesek, akik fogságbajutásuk előtt a tartalékos tisztképző iskolát eredménnyel elvégezték, feltéve, hogy önhibájukon kívül jutottak hadifogságba, tekintet nélkül a harc téren eltöltött szolgálati idejekre, tartalékos, illetve népfelkelő zászlósokká kinevezhetők. Az így kinevezett zászlósok rangja attól a naptól számít, amely napon visszatérésük után valamely parancsnokságnál először jelentkeztek. (Külügy-Hadügy).

Zugsführer ur Pancsák iskolát tart.

Kétezer ember olvasi a zujságból, hogy mekkora ésszel áldott meg a Teremtő, mégsem tudom felfogni, hogy mért nem fog rajtatok az én nagyfene eskolázásom.

Alig tettem ki a lábom Erdélyből, másis felbomlott nálatok a rend és mentek a ti pókhálós elmétek után, holott mán rezerva porciót is rak-tározhattatok volna abból a tudományságból, amit belétek csöpög-tettem.

Ez is egyik oka volt annak, amiért a parancsnokság sürgőnyt menesztett utánam, aszondi „cofort ajnrükken“. A vonatba' eleget tünődtem, (mert így én is tudok, nemcsak a szerkesztő) mondok, váltig gondolkodtam, hogy mit követhettek el az én bakáim, amiért visszaszólítottak, a fronton aztán kiviláglott, hogy a rumuny szomszéd beadta a derekát, osztán békére parolázott velünk. Így történt, hogy most mán itt nincs több keresnivalónk. Elég is volt ebből az olaj yidékből, ahol a bocskoros cibilek úgy fölötökömöznek, hogy a plafonról lelógatják az olajos halat, oszt' ahhoz verdesik a puliszkat, no, tisztelem a gusztusukat, mán inkább megyek akár nagymogulországba is. Ilyesmi nem is eshetik meg nélkülem, mert tudik a fejjobbvalók, hogy az én fontos szeméjségem rendet tud tartani a népség és katonaság között, mégha hetedhét országgon keresztül masirozunk is.

A szabacságomnak hát befütyültek, de miattatok kész vagyok mindenre, veletek elkujtorgok akár azok közé a kalamajka tatárok közé is, akik a bolhavisitkiekkel vannak tőszomszecságha!

Maj' ha a tethelyre érünk, eskolázok jnektek az otholi tapasztalattyaimekről is, mert ilyet a ti formálástokra sokat őszvegyűjtöttem. Nagy urakkal voltam én othol eszmecserébe, a jedzőhöz, paphoz akár naponta menázsizni is járhat-

tam volna, a kántorral meg összekomásodtam, sőt a Gazdakörben a szolgabíróval is megtárgyáltuk a velág fojását. Mondí is nekem a főbíró, igyekezzen haza Pancsák, meglássa, kösségi bírót csinálunk itt magából. Mondok erre, hogy jelenleg a bakáimat kell még egy kicsit okosítani, így is van ez, mert ti csak azt gondoltok, hogy úgy lehet elbánni az uri dolggal, mint egy csajka babbal, nekimenni kanállal, meg bicsakval, pedig úgy kellene bevennetek az én eszemjárását, amint én azt közéték eresztém, node mán fére is mentem, mert olyan kacskaringós ez a nagyfene eskolázás, mint valami faluvégi utvesztő, alig bir az ember fija kikászolódni belőle.

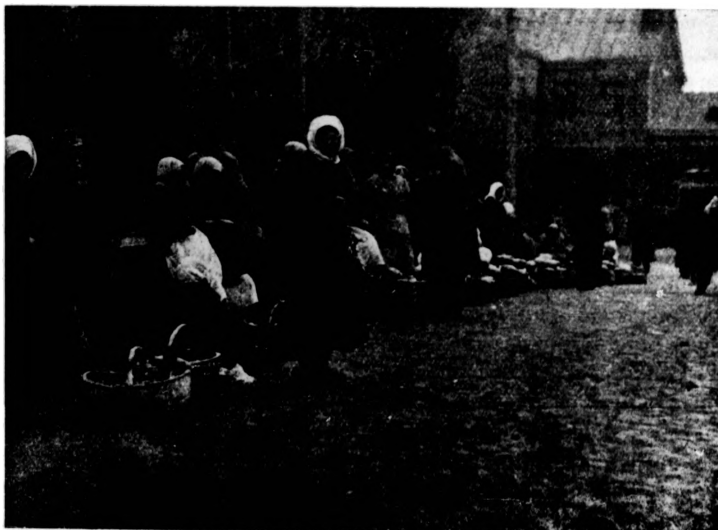
Az az annámém, hogy fődrajzilag okosicsalak benneteket, hogy megtudítok, hogy ahová most megyünk, mán orosz lányok is vannak, osztég bölényeket is látni, de ilyenektől ne ijeggyetek meg, mert a bölény nem más, mint amolyan nagyfajta székely bivaly, a neve is mutatí, bő lény az olyan, akibe sok a táplálék. Node majd beleereszti egypárba a golyót a Pollovcis főhannagy ur, oszt lesz cufusz dosztig.

Igaz a', el íse fejtettem mondani, hogy abba az uj állásba nagyfene vizek is vannak, a tudósok valami fekete tengernek tanígattyák, ott

moshati a baka a lábát rogyásig, de ne rémüjjetek, ha látítok a tengert, nem száll belétek mingyá a tengeri betegség, amit jómagam is élveztem, mikor úgy himbálódzott a gyomrom, mintha harangkötél lettem volna, mert én mán Amerikát is megjártam, nagyon téved hát a ti bugris elmétek, ha azt hiszitek, hogy én normális ember vagyok.

Mindent azonban egy szuszra nem mondhatok el, várnotok kell, amíg letelepszünk az uj állomáson, mert az ilyen deszkahasu, pókmellű, szunyogtüdejű, cinegérdongájú, koraszülött regrutákba hiába öntenék eccere sok tunnivaló eszességet, előre tudom, hogy egész uton egyebet se csinálítok, mint a cibakot rágicsálítok.

Node most mán ki erre, ki arra, bucsuzzatok a szász, meg az oláj menyecskekétől, osztán rögvest cakumpak fergáterung, hogy itt ne hagyjatok még egy mindungsdeklit se ebbe a székely országba, ahol a békességet mán kiverekedték. Abtretien! Herstelt, ugy ugorj széf, ha abtretien komandirozok, mintha tüzes istennyila csapott volna közzétek. Mára mán elég volt, legközelebb az uj hazába, Jekataringószlávba eskolázok, osztán az uton ne ugrájjatok le minden bakterház-nál, most banda oszolj! Ld.

66-os baka vásárol az ukrán piacon.

* **A félig meghalt káplár.** A mi ugynevezett „front“-unkon, ahol már a háborus emlékek is majdnem feledésbe mennek s csak a modern kiképzéssel járó folytonos kézigránátvetés dörrenései riasztják fel a béke csendjét, a minap egy kis szerencsétlenség történt, amely majdnem (?) emberéletbe került. Nagy eset volt, mert természetellenes, erőszakos halállal itt már minden ambíció dacára, nehezen lehet kimulni az árnyékvilágból.

Mintha csak a háboru daemonakarná az utókort hatalmára emlékeztetni, az történt, hogy a mezőn gyakorlatozó katonák egy fel nem robbant román gránátot találtak. Persze szét akarták szedni, a gránát persze — more patrio szétrobbant s egy káplárt meglehetősen súlyosan megsebesített.

A káplár az orvos elé kerül. Az orvos megvizsgálja, szerencsére nincs komolyabb baj, de a káplár éktelenül jajgat.

— Ejnye, mit óbégatsz itt anynyira?! — riad rá az orvos.

— Jaj doktor ur, agyonnyomott a gránát!

Ugyan, hát hiszen élsz!

— De csak egy kicsit, — nyöszörögte a káplár, aki úgy látszik, hősi halott szeretett volna lenni, az életbenmaradás fentartásával.

R. y.

* **Jól felelt.** Iskolát tart a szakasparancsnok és felszólít egy öreg népfelkelőt.

— Öreg, ki a fegyveres erők főparancsnoka?

Felkecmereg az öreg és megfontoltan kivágja:

— Alázatosan jelentem, a főjegyzermester ur!

* **Aki fél a békétől.** A román különbéke hallatára általános öröm, csupán az egyik *öreg csatafiu* — mellén 9 kitüntetéssel — ül busan.

— Mi bajod? Hát nem örülsz a békének?

— Minek örüljek? Megint mehetek vissza — *az iskolába.* h.

* **Népgyűlésen.** A szabadságos baka vasárnap délután a faluban rendezett népgyűlésre megy.

Az egyik szónok feláll és széles gesztusokkal beszél:

— Hát meddig tart még ez a háboru?

Mikor vetnek már véget ennek a vérontásnak?

— Mikor fogják már visszaadni a békét az emberiségnek?

A gyűlés után hazamegy a baka.

— No és aztán mit beszéltek azon a gyűlésen — kérdezi a felesége.

— Nem beszélt az, anyjok, hanem csak mindig *kérdezett.*

Md.

* **Dicsértessék a Jézus Krisztus.** Kassán átutazóban mintegy félórányi időt töltöttünk a pályaudvaron.

Éhes lévén, a restibe igyekeztem. Utközben látom, hogy a legényemet megállítja egy tábori lelkész. Kíváncsian közelükbe férköztem és hallgatóztam, mi lesz.

A páter szigorú arcot vágva, így kezdte meg a társalgást:

— Miért nem szalutál, nem tudja hogy én olyan rangban vagyok, mint egy kapitány?

A legény csak vállát vonogatja és így szól:

Hát, hát... én nem tudom, hogy mi az ur!

— Tábori lelkész vagyok — feleli a pap.

— Ja úgy — mondja a legény sapkáját lekapva és mélyen meghajolva — akkor „Dicsértessék a Jézus Krisztus!“ *Szot.*

.....

**Rendelje meg a
66-OS HADIALBUMOT!**

* **Egyetlen a faluban.** Kérdi Mózsi a falujába hazatérő zászlóstól:

— Hogyan kerül haza tanító ur?

— Hát, biz' engem felmentettek.

— Micsoda címen?

— Azért, mert én vagyok a falu egyetlen tanítója.

— Én meg a falu egyetlen zsidaja vagyok, nem lehetne-e engem is ezen a címen felmenteni?

— *úsz.*

TŰNŐDÉSEK.

Vajjon *Kogutovicz* Manó a jövő térképébe belerajzolta-e már az új magyar határokat? *B.*

Vajjon *Kovács* Gyula hadnagy hány gombócot adna egy cigarettáért? *Szm.*

Vajjon *Sztankóczy* hadnagynak van-e akkora befolyása az operánál, hogy a *kellemeshangu Friedmann* zászlóst tagul szerződtesse? *D.*

Vajjon *Kneiszt* hadnagy hol kamatoztatja májusi fizetésének *kulturcélokra szánt* tekintélyes részét? *SzH.*

Vajjon *Engli* főhadnagy lovának mekkora a teherbíró képessége? *SzH.*

Vajjon *Lamping tata* legalább Ukrajnában főzet-e valahára *műkostészát*? *Vöcsök.*

Vajjon nem jobb volna-e, ha egyáltalán *nem tünődnének*? *B.*

Visszapillantás.

Visszapillantok a múltba, amikor még a híres II/66. voltunk és egyik dicső fegyvertényt nyomon követte a másik.

Javában dühöngött a 11-ik isonzo-i csata, amikor zászlóaljunkat augusztus 22-ike után az 549-es magaslatra tették. Véres harcok dultak; rövid időközökben 12 ellenséges támadást vertünk vissza. Sok jó magyar vérbe került, hogy zászlóaljunk hősiességét legfőbb hadvezetőségünk a hivatalos jelentésben meleg szavakkal méltatta. De beszéljenek helyettem a hadseregparancsnokság elismerő szavai:

„Augusztus 22-én a II 66. zászlóalj az ellenségtől erősen megszállott 578-as magaslatot – Sirokanyvától délre — bátor rohammal elfoglalta, miközben 9 tisztet, 300 embert foglyul ejtett és 3 gépfegyvert zsákmányolt.

Augusztus 25-ike óta ugyanezen zászlóalj a Logtól délre fekvő 548-es magaslaton 12 erős támadást vert vissza és állásait minden egyéb ellenséges behatás ellenére szilárdan megtartotta

A zászlóalj mindezen kiváló teljesítményeiért legbensőbb elismerésemet fejezem ki.“

Borojević vezérezredes.

Méltónak bizonyult a zászlóalj az alábbi elismeréshez is:

„Örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy e bátor és kiváló zászlóaljnak hadseregparancsnokunk elismerését tolmácsoljam; sok szerencsét kívánok az elért ragyogó sikerekhez és köszönöm minden egyes tisztjének és emberének, hogy a mostoha Karsztvidéken végigküzdött nehéz és véres harcok során Tolmein mellett állásaikat szilárdan megtartották.“

Scotti, altábornagy.

... Csak egy levélkét a dicsőségek örökzöld koszorujából! Három hét véres-verejtékes napjai után újabb megpróbáltatás előtt állottunk. Az olaszok „Stützpunkt“ állását kellett

elfoglalni. Szeptember 14-én hajnali négy óraker indult meg az „Unternehmung“ E. kapitány személyes vezetése mellett, ki ugyanakkor lában fegyvergolyótól megsebesült. R. hadnagy rohamcsapata pusztító kézigránátésőt zuditott az ellenségre, miközben a drótkadályokon széles kapukat vágott Hirtelen fölhangzott a „Hurrah; gyalogságunk (a néhai 5 század) gyönyörű rohamot intézett. Már kerepeltek az olaszok géppuskái, fűtyültek a golyók, a kidobott kézigránátok tüzes iveket irtak le a levegőben; az ellenség kétségbeesetten védekezett!

...De minden hiábavaló volt. Még tüzérségi támogatást sem volt ideje kérni.

Csönd lett. Fáradtan, kimerülve vonultunk be, de pihenésről szó sem volt, mert alig félórára az olaszok hatalmas ellentámadással igyekeztek vereségüket palástolni. Fölhangzott az „Alarm“! Rohanunk föl a Stellungba! Már dult a csata! A legveszedelmesebb helyen E. kapitány, ki állott lábbal vezette a védelmet, magaviseletével a bátorságnak követendő példáját mutatta. Fegyverek zaja, sebesültek ordítása, vér és puskaporszag megvadította bakáinkat és az ellenség véres fejjel szalad vissza. De újból támadnak! Egyszerre ismerős süvítés hangzik, majd hatalmas explosio! A tüzérség kölcsönösen beleavatkozott az ütközetbe! Már a második, harmadik, már a negyedik támadásuk fullad vérbe. . .! Kiabálás, futkosás mindenütt! Hol itt, hol amott szalad az erősítés a rajvonalba. Várjuk az újabb támadást, de az mintha késett volna! Lassanként alábbhagy a puskák pattogása; csak a poszt küld néha egy golyót egy-egy felbukkanó taliánnak; csak a tüzérség küldi elég sűrűn robbanó üdvözlét...; szaladok föl és alá az állásban. Egyszerre jön a parancs: megszámlolni, hány embere van még az 5-ik századnak!? Rajta! Kezdjük! Egy, kettő . . öt . . 12 . . 20 nem jutottam tovább . . . egy fűlsüketítő robbanás, nyomban rá egy

repszdarabtól fejen találva a földre zuhanok. . . eszméletlenül maradtam. . . első gondolatom: ha nincs rajtam sisak, többől szakítja a fejemet! Így csak néhány zuzott seb árán menekültem meg! Körülöttem egy csomó sebesült jajgat! Hallom a kiáltást: Sanitáts. . Sanitáts. . .! Hirtelen fölkapom magam. . . a vér folyik a fejből; szaladok a köztözhelyre. . . Lezajlott a csata! Viszik a sebesülteket, temetik az elesetteket a zászlóalj „családi sirtöltőjébe.“

. . . Sötét este van Zug, szédül a fejem a hatalmas ütéstől; nem tudom mozgatni. A levegő hűvös. . .; fázósan húzom magamra a sáros köpenyt. A csillagok alig pislákolnak; szemérmesen bujnak a rohanó bányárfelhők mögé. Teljes csend van. A „Mesnyák“ felől hallatszik néha egy-egy álmos olasz poszt puskájának éles pattogása. . . időnként rövid géppuskatűz; majd fehér rakéták szállnak fel s fényükkel bevilágítják a kopár sziklákat.

. . . Fejemben gondolat gondolatot villámgyorsan követ. . . most még itt vagyok, a következő percben hulla lehetek! Hogyan élünk mi?! Egyik napról a másikra. Igen! Így!! Örjítő gondolat és én mosolygok rajta és más is, aki ott van. Csak a testünk érzi. . . a lelkünk, az nincs velünk; az messze-messze, valahol a szép magyar rónaságon, a rég nem látott otthon felé száll — száll árván, magányosan; otthagya elfásult, megkérgeült földi hűvellyét, hogy egyszer megifjodva, tisztán visszatérjen . . . amikor már csönd lesz. . . majd egyszer. . .

. . . Fölrriadok! Reggeli három óra. Nagyon fáj a fejem. . . kinézek. Kiderült. A csillagok, mint egy-egy villogó mécs. . . a hold nyájasan veti mosolygó képét a gránátoktól fölzántott domboldalra.

Behunyom a szemem, s mintha semmi sem volna; mintha otthon lennék. . . puskalövés! Fölugrom! Gyerünk a „Feldwachéra“!

Olasz front, 917. szept 16.

Rottmann Dezős, zászlós.

A vén күrtös.

Irla Balla Pál.

Zenésítette Lengyel Zsigmond.

*Kiáll a vén күrtös
kaszárnya elébe,
Neki fohászkodva
belefuj күrtjébe.
Most ütött kilencet
e vén toronyóra,
Kullognak a bakák
a takarodóra.*

*„Fujjad, fujjad күrtös,
kifujod-e végre,
Ennek a nagy háborunak
mikor lesz már vége?“*

*Kinyitják a kórház
fekete kapuját,
Két sovány ló huzza
a halott kocsját.
Pár baka kíséri
a kimulott harcost,
A vén күrtös fujja
a szomorú marsot.*

*„Fujjad, fujjad күrtös,
kifujod-e végre,
Ennek a nagy háborunak
mikor lesz már vége?“*

oo

MENEKÜLT LÁNY.*

Vérrózsa nyílt a Beszkidek bérécn,
Riadva kondult sok kis harang,
Álmokat himző lányos fészkéből
Kirebbent egy szép fehér galamb.

A mi falunkba leszállt pihenni,
Megtetszett neki folyónk mente
És mivel vágyott oltalmas helyre
— Fészket rakott az én szívemben!

H. KISS GÉZA.

* Mutatvány a szerző „Sziv a Szivnek” című, Ungváron most megjelent verseskötetéből.

TISZTJEINK.

Pótlás, helyesbítés

Csakurda Dezső rokkant százados fbirt. Törökbálint.
Nagy Sándor hadnagy 15. Div. Örklönitn.
Jelinek Hugó számv. hadnagy (vez.) Res. Spit. Nyiregyháza
Mlínkó Lajos hadnagy Res. Spit. Lőcse.
Thomka Lajos hadnagy Personalsammelstelle Lemberg.
Kofmann Kázmér zls. Ungvár Res. Spit II.
Rojkovits József Tink György zászlósok. I. R. 6. Feld.
Grossmann Jenő Stern Alfréd zászlósok I. R. 67. Feld.
Heller Jenő hadnagy Harctéri repülő osztag. Barna Arnold e. ü. hdgy 32 gy. e. Bpest
Schönberger Frigyes hdgy B. H. I R. 3. Bpest
Kenéz Miklós zászlós Munkásoszt. Debrecen
Bence László hadnagy Friedmann Sándor e. ü. zls Garn. Spit. 6. Bpest

Bevonultak az ezredhez:

Szabadságról:
Radvánér Pál alezredes Petrovits József fhdgy Darvas Emil Izay Géza hadnagyok Kristóffy Rudolf zászlós. Az Off. Asp. Kurs.-ról: Muresán Kornél Szigeti Dezső zászlósok.
A századpar. tanf.-ról: Hadrava Antal fhdgy Pánthy Lajos Petrász János hadnagyok Tanulm. szabadságról: Klug György Kólya Sándor Platthy Béla Podhájczky Sándor hadnagyok. Gróf Dezső Neufeld Ervin zászlósok.

Távoztak az ezredtől:

Szabadságra mentek: Lax Sebestyén Szücs István főhadnagyok Láng Adolf Nyikos László Táskó János Vass Béla Zseltvay Béla hadnagyok Hufnagel Oszkár Kuzma György zászlósok.

Tanulm. szabadságon:

Ádám Ferenc Barca Tibor Bőtös Samu Gójdics Mátyás Hildenstab Lajos Magirus Gyula Vasas János hadnagyok. Berkes József Koós László zászlósok.

Bevonultak a káderhez:

A 15. D. A. Gr.-tól: Eissler Leó százados. Szőnyi László hadnagy

Szabadságról:

Kilczér Béla Lipovniczky Gábor hadnagyok Kórházból: Papp László Szuchy Gyula Tomasek József hadnagyok.

Orosz fogságból:

Bikfalvy Jenő Fejér Hermann Mihalovics Jenő Tausz Lukács zászlósok. A 16 h. gy. dandártól: László László e. ü. hdgy.

Tanulm. szabadságról:

Bartos Gyula Blaske László Fischer Bernáth Freisinger Jenő Henter Miklós Oláh Béla Reóthy Szilárd Soóss Leó Tóth Aladár hadnagyok Blum Pál Halmos Dezső Lustig Ernő

Távoztak az ezredtől:

Símkó Lajos e. ü. hadnagyok Havas Lipót e. ü. zászlósok.

Távoztak a káderből:

A 15. D. A. Gr.-hoz: Chira László főhadnagy Medreczky Károly Stempel István zászlósok. Szabadságra mentek: Komjányi Oszkár Sztupák Ágost századosok Bakos Bertalan Sztankóczy István hdgyok Pisetta Viktor e. ü. hdgy.

Uj alezredeksek:

Achác István Tábor, II. zászlóalj Kosanovic Miklós I. R. 80. Rimaszombat.

Uj századosok:

Komjányi Oszkár Pótzászlóalj Ungvár.

Uj főhadnagyok:

Chira László (224) 15. D. A. G. Fp. 367. Fekésházy József (1099) Tábori ezred I. század Gottlieb Rudolf (:020) III 65. Mbaon Fp. 367. Hadrava Antal (231) Tábori ezred II. Baon Józsa Izidor (2533) Bahnhofkurs Lemberg. Mézsáros Miksa Malária Sp. Rogatica. Propper József (2534) Ujtátrafüred Tomcsányi István (782) Elekt. Lehr Kurs Wien.

Uj hadnagyok:

Dr. Havas Ignác (5180) Tábori ezred II. Baon Hörlesberger Leonhard Offz. Gurs. Etapp. 265. Simunovics Marian (410) B. H. Reg. 10.

Uj zászlósok:

Bátky Gyula Buday Jenő Elbert Jenő Lukács Nándor Pótzászlóalj Ungvár.

oo

Akinek előfizetése június hóban lejár, ujtsa meg a csatolt postautalványon, hogy a lapot továbbra is küldhessük.

Tekintetes Szerkesztőség!

Kitéptem: a füzetemből az alábbi verset és beküldöm közlés végett; hadd lássák a bakák, hogy mit tudok.

Ungvár, Teleki-u. 1918. V. 20.

Fischer Fülöp.

Éppen a bátyám. . .

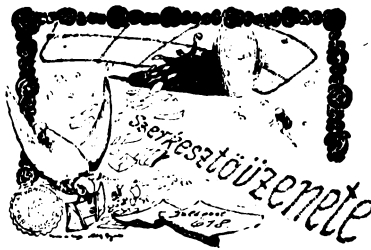
„Éppen a bátyám után mentem,
Mikor a szél megcsapott engem.“

Erre válaszunk:

Éppen a verset olvastam, midőn
Jutalmam ezért szélülés lőn.

Igy is válaszolhatnánk:

Hogy verset kövessen el,
ettől Isten óvja,
Oh, mért nem csapta Önt meg
jobban a tanítója?

Friedmann hadnagy II. Baon. Bogáthy, mint Ungváron átutaztában mondta, igen sajnálja, hogy *csupán csak* címzettől nem bucsuzhatott el -- személyesen.

Zenebarát. Sztankóczy István hadnagy legújabb Pantomimjének „Szent János bogárkák“ a címe. Nagy sikerrel adták elő május 2-án az ungvári színházban a siket-némák javára rendezett művészestélyen.

Kritikus. Lukács Nándor V. 23 zászlósi kinevezéséről lapzártakor értesültünk.

Böhm Radvác. Hogy az olasz offenzíva mikor kezdődik, nem tudjuk, különben is Ön ki van szuperálva. Ha továbbra is megeszik naponta 3 tojást, még lehet frontdienstauglich. Az özvegy és árva-alapra ígért 30 K-át előjegyeztük. (fi.)

F. Eperjes. A „cikkben“ szerepelt személyek tiltakoznak a közzététel ellen.

Waitzner Káder. Ha annyira érdeklődik az új táncfigurák iránt, jelentkezék a frontra, itt megtanulhat „könyökre kötött sarkantyuvá“ is táncolni.

Smoncy. Könnyebb az Ung vizét visszahajtani, mint ama 60 koronát bevasalni.

Lapunkra előfizettek. IV

Egész évre (10 K.)

Beck Regina Ungvár, Halász Sándor fényképész Nagymihály. 2-

Félévre (5 K.)

Círbusz Béla városi ellenőr Mezőkövesd, Fendrich Borika Mezőkaszony, Fiffik Árpád Eperjes, Gaál Ödön hdgy Fp. 618, Guttmann Sári Eperjes, Kenéz Miklós zls. Ungvár, Klein Bernát Homonna, Maschanczer Ignác Nagykanizsa. --8

Negyedévre (2 K. 50 f.)

Márkus Irma Budapest, Szigeti Dezső zászlós Feldpost 618. --2

Felüfizettek: Gyuraskó János, Navarra Béla főhadnagyok és N. N. Ungvár 45 K Werner Henrikné Szeghalom 24 K Vadász Lányok Eperjes 10 K. Kiltcer Béla hdgy. Ungvár 5 K. 84 K. --

SCHWARCZ LIPÓT

a hatvanhatosoknak figyelmébe ajánlja

borbély- és fodrászüzletét

Ungvár, Kishid-utca (Fehér-hajó épület.)

Kozmetikai és piperecikkekben dúsán felszerelt raktár. Önborotválkozási felszerelések és hajvágógépek nagy választékban. Manikűrözés
... az üzletben. ...

Legjobb minőségben kaphatók
ruhaszövetek, selymek,
sefirek,
delének és mosókélmék

ANTAL VIKTOR

divatáru üzletében

UNGVÁR, Kossuth Lajos tér 10.

(Fried-féle bérpalota).

Ha Budapestre utazik, ne mulassza el

Glück Sándor és társa cég

áruházát — Rákóczi-ut 44. sz. az „EMKE“ kávéház mellett meglátogatni, hol mindennemű illatszer, pipere, háztartási cikkek nagy választékban kaphatók.

Katonai kantinok (Marketenderei) legolcsóbb bevásárlási forrása.

Mindennemű papírárúk, író-, levélpapírok és írószerek jutányosan beszerezhetők ...

SZÁNTÓ LAJOS

papírárugyár és papírnagykereskedésében
BUDAPEST, V., Ügynök-utca 19.

Marketendereioknak különösen alkalmas bevásárlási forrás!

Telefon sz. 47 77.